

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. XI. Quàm arctè teneantur Sacerdotes caſtitem exactè cuſtodire, &
quàm ſint grauia peccata eorum contra illam, & quales pœnæ, niſi laſi
reſurgant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

Ribera ibi.

Epist. 2. refer-
tetur 1. q. 1.
c. Ipsi Sacer-
dotes.Homil. 17 in
Euangelia
Ep. 2. p. Pa-
stor. c. 7.Bernardus
serm. 77. in
Cant.

mei comedent. Quemadmodum enim qui cibum sumit, illum consumit ac dissoluit: ita sacerdotes (ait S. Alexander Papa & Martyr) ratione officij sui consumere ac dissoluere debent peccata populi: ac proinde expedit eos non esse partem eius; sed vitam habere puriorem & excellentiorem, quam illi: alioqui volentes comedere peccata populi, ut ea consumant; comedent potius, ut ait S. Gregorius, detestando alio modo, ut illa in propria vilcera traiciant, & fiant eorum participes; & tunc eveniet quod Prophe- ta addit; *Sicut populus sic Sacerdos*. Sunt enim moribus similes illis; quia in- tuum comedunt & bibunt aliorum peccata. Ad remouendas igitur tanta- inordinationis occasiones, & causas; attendat populus coniugijs suis, & temporalibus negotijs; Sacerdos autem sit ab utriusque expeditus, ut possit proprijs ministerijs attendere.

CAPVT XI.

*QVAM ARCTE TENEANTVR SACERDOTES CASTITA-
tem exacte custodire; & quam sint graua peccata eorum contra illam; &
quales poena, nisi lapsi resurgant.*

2
a Eccles. 4.
12.Tom. 3.
tract. 1.b Exod. 28.
39.Vatablus
& alij quos
refert. Ep. se-
quitur Vica-
rus in c. 14.
Apo. Sa-
ctio 2. licet
Ribera lib.
c. 7. non
probat.

PVNICVLVS QVIDEM TRIPLEX, QVI DIFFICILE RUMPITVR, Sacerdotes cum virtute castitatis col- ligat, præceptum scilicet naturale non fornicandi, quod est omnibus hominibus commune; solenne castitatis votum, in quo conueniunt cum Religiosis; & celsitudo ipsius dignitatis Sacerdotalis, & ministeriorum, quæ illi obeunt: quæ dignitas clamat, exoptans corporis, & animæ mundiciem, sitque illi grauis iniuria, si turpi adeo culpa, & horrendo sacrilegio defædetur. Quilibet horum funiculorum sufficere deberet, ut eo ligata castitas, tuta esset ac secunda: cum igitur omnes tres coniungantur, quis audebit manus suas admouere, ut frangere tenter, conculcando triplicem hanc obligationem? Adeo tamen est debilis & præua nostræ carnis inclinatio & propensio, tantus que astus & rabies Dæmonis, ut facile quilibet funiculus rumpatur, nisi ipiritus noster Dei gratia & auxilio præueniatur, adhibita ex parte nostra summa dili- gentia, ac vigilantia in custodiendis Regulis ac monitis superi us in tractatu de continentia positus: quæ valde proprie respiciunt Sacerdotes, & Eccle- siasticos, ut ibidem fuit dictum. Nec mysterio vacat ad rem nostram, quod Dominus noster iusserit, Sacerdotes antiquos tempore sacrificij *brindere tunicas lineas*, quæ tegerent totum corpus, usque ad pedes: quas aliqui Doctores existimant tali arte fuisse contextas, ut apparerent figuræ mul-
tae o-

te oculorum. Que tunica (vt ait Beda) significabat castitatem & puritatem, quā Sacerdotes debent in omnibus suis ministeriis & actionibus magna cū perseuerantia vsque ad vitæ finem seruare. Indigent tamen mille oculis ad hanc custodiam, eò quòd mille vijs impugnetur & interdum in ipsismet ministerijs struit Sathanas laqueos ipsis confessarijs, & alijs, qui iuandæ & promouendæ animarū saluti student, vt diceretur cū de eis agemus. Et quamuis continentia ex seipsa videatur tunica angusta, & aspera ipsi carni: necesse tamen est, eam adhuc amplius constringere aliquo abstinentiæ, ac pœnitentiæ corporalis exercitio, & cautela attentiori, quàm sit ordinaria: nam etiam hoc totum videbitur modicum, si respiciamus ad puritatem Statûs eorum, & vt à tanto periculo liberentur.

§. I.

PLVRIMVM ad hoc conferet, quòd Sacerdotes exactè agnoscant malitiam & fœditatem huiusmodi peccatorum. *In primis* enim si ipsius matrimonij vsus, qui ex se Sanctus est, ad eò obfuscat Sacerdotij puritatem, vt Ecclesia voluerit illa esse separata, vt prædictum est: quantò magis (ait S. Augustinus) deturpabit vitium fornicationis; & quodcunque aliud carnale peccatum, quod ad eò grauius Dei Maiestatem offendit? Et, si Apostolus ad eò fœdum reputabat hoc vitium in Sæcularibus hominibus, vt eis diceret: *a nescitis quoniam corpora vestra membra sūt Christi? tollentes ergo membra Christi, facietis membra meretricis? abst. An nescitis, quoniam qui adhaeret meretrici, vnum corpus efficitur? Quantò igitur detestabilior erit SACERDOTIS improbitas: qui cū sit pars & membrum ad eò præclarum CHRISTI, sese vili ad eò & fœtido cœno coniungit? Quod si adeo est graue Sacrilegium, & spirituale adulterium transgredi votum castitatis; etiam si, qui illud frangit, sit sæcularis, vt suo loco est dictum: quid erit in Sacerdote speciali consecratione mancipatio, oblequio Diuino? Si grauisimum est Sacrilegium, templum Dei violare perpetrando hoc peccatum in loco Sacro: quantò erit grauius, cū, qui illud admittit, consecratus est, viuumque Dei templum; in quod quotidie Deus ingreditur; & ipse eum in suis accipit manibus, ore exosculatur, & in suum pectus immittit? O Sacerdos (ait S. Hieronymus) dic quisquis fueris: quando Sacramentum sumis; qualiter cum ijs labijs filium Dei oscularis: quibus osculatus es labia meretricis? O Iuda, filium hominis osculo tradis? hic illum tradidit in manus crudelium hostium; vt eum calcarent, & cruci affigerent: tu autem eundem tradis peccatis carnalibus, inmanioribus eius hostibus, quàm illi fuerint; & tu ipse eum calcas & crucifigis.*

In te (ait S. Chrysostomus) diriguntur horrendæ illæ minæ Apostoli

L 2

dicentis:

Tract. 3 c. 8

1

Serm. 17. ad Fratres,

2

1. Cor. 6. 15

3

4
Epist. ad Sacerdotes.

Hom. 20.

b Hebr.
10. 29.

dicentis: b *Quantò deteriora supplicia promerebitur, qui Filium Dei conculca-
uerit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est, &
spiritui gratiæ contumeliam fecerit, cuius gratia ibi erat communican-
da?* Tu autem, ô miser & infelix, es, qui carnis tuæ voluptatibus ita irre-
uerenter Dei Filium, eiusque pretiosissimum sanguinem tractas, quasi il-
lum conculcares ac pollueres: quamobrem horrendis suppliciis di-
gnum te facis. Eleuas sacram hostiam, in qua filij Dei cæto exi-
stit, vt ab aliis adoretur: tu verò illam conculcas? Eleuas Calicem pre-
ciosissimi sanguinis, vt omnes eum venerentur: & tu eundem contemnis?

b Malach.
1. 7.

Tu præbes plebi spiritum gratiæ per Sacramenta: & tu contumeliam ei
faci? Audi quid idē b *Dominus dixerit, conquerens de hac iniuria: ad vos, O
Sacerdotes: qui despiciatis nomē meū, & dixistis: in quo despeximus nomē tuū offer-
tis super altare meum panē pollutū, & dicitis: in quo polluimus te? Nō polluitur i-
psū sacrificium, nec panis Sanctus in se, etiamsi Sacerdos improbus &
pollutus sit, qui illum offert; sed (vt S. Hieronymus ait) quantum in le-
est, illum polluit & profanat, quatenus eum cū sordibus & immunditiis
suis coniungit. Sed nunquid talis temeritas impunita manebit? Si inebat*

isidem.

c Leuiti. 21.
9.
Lib. 6. de
Sacerdotio.

Deus: c *Sacerdotis filiā d. prehensā in stupro, violasse nomē Patris sui, flammis exuri-
quantò magis (ait S. Chrysostomus) similē pœnā promerebitur Sacerdos
in eandem lapsus culpam: qui magis violat, & maiori ignominia afficit Sa-
cerdotalem dignitatem; quàm filia eius eam afficeret? Quamuis autem
talis Sacerdos in hac vita flammis non exuratur: exuretur procul dubio
flammis inferni, nisi pœnitentiam fecerit tempestiuè. Nec in hac quidem
vita deerit seuera punitio, vt apparet in sceleratis illis Sacerdotibus filijs
Heli; d *qui dormiebant cum mulieribus, quæ obseruabant ad ostium tabernaculi:**

d 1. Reg. 2.
22.

propter quod, & alia eorum scelera, talia supplicia minatus eis est, vt
quicumque ea audiret, tinnirent amba aures eius. Sed ne silentio prætereamus

8
uersu. 13.

aliud peccatum gulæ, quod voluptates carnis improborum illorum Sa-
cerdotum comitabatur. Eorum enim puer, ipsis iubentibus, nolebat accipere
carnes coctas animalium quæ offerebantur in Sacrificiis, sed vi crudas acci-
piebat, vt eas ad palatum Dominorum suorum coqueret, & condiret. Quis
autem est hic carnalis Sacerdotis puer, nisi amor proprius, & inordinatus
sensus appetitus? qui auente libera voluntate, quærit cibos sibi ali-
às non debitos: quos iuxtà suum palatum præparat, etiam conculcato Dei
gustu & palato: vt suum expleat. ex qua gula gradum sibi facit ad luxuri-
am, violans suam dignitatem vili aded, infamique comite. Iure optimo
talibus Sacerdotibus obiici potest illud Apostoli: e *non potestis calicem Do-
mini bibere, & calicem Demoniorum: nec potestis mensa Domini participes esse &
mensa Demoniorum.* & quodnam maius esse potest scelus, quàm accumbe-
re quotidie mensæ Christi, & purissimam eius carnem comedere, ac pre-
ciosissi-

e 1. Cor. 10.
20.

ciossimi-

ciouissimi calicis sanguinem bibere : & simul absidere mentæ Dæmoni-
 orum, eiusque calicem haurire, sectando gulam, & ebrietatem & luxu-
 riam infamem? Oportet (inquit S. Augustinus suis præbyteris) manum
 mundam esse, quæ polluti vasis maculas debet purgare : ne polluta, dete-
 riùs possit coinquinare, cum sordida sordidum tractat. Propterea Sacer-
 dotes Altissimi Dei, vobis dicitur : *mundamini, qui fertis vasa Domini.* g
Exhibemus (inquit Apostolus) *nosmetipsos sicut Dei Ministros in ieiuniis in*
castitate : coniungendo vtramque hanc virtutem, eò quòd altera alteram
 valde iuuet, ac foueat, castitas faciet nos Deo gratos, & Angelis similes,
 supra cælos ipsos auolare: sine qua non poterimus nostra ministeria mun-
 dè peragere. Hæc est illa sancta virtus, quàm complecti nos docet Apo-
 stolus, dicens : *h fornicatio & omnis immunditia nec nominetur in vobis.* Ne
 mens nostra colloquiis malis possit corrumpi. Ideo, fratres, attendite,
 quod non solum à vobis remouenda est fornicatio, sed etiam omnis sus-
 picio falsæ. Non decet Clericum cum mulieribus federe, vel fabulari, vel
 domus earum frequentare, ne suspicio mala inde progrediatur. O quam
 vilis, ô quam miser & pusillanimis reputatur Clericus qui frequenter cum
 mulieribus conuersatur ! insipiens valde est, & inexpertus, qui amicitias
 mulierum procurat. Et idèd vos qui estis lux mundi, & ciuitas in monte
 situata, sic famam vestram custodire debetis: vt non erubescant de detra-
 ctoribus laudatores : hoc est: ne qui vos suspiciunt & laudant, erubescant,
 cum adiunt mala, quæ alij de vobis referunt. Hæc omnia documenta
 sunt S. Augustini, & ea sunt explicata in loco superiùs allegato.

Ea nunc aliquibus exemplis confirmabimus, quæ vitium hoc reddant
 nobis magis detestandum. S. Gregorius refert de septem Episcopis, qui
 carentes lingua (Tyrannus enim quidam linguas eis amputauerat) loque-
 bantur, & poterant Sacrum Missæ celebrare. Quorum vnus, cum lapsus
 esset in fornicationem, non potuit ampliùs loqui, & ita mansit inhabilis
 ad hoc diuinum Sacrificium offerendum. Palladius etiam refert, venisse
 ad S. Macharium Sacerdotem quendam, capite à cancro deuorato, & ore
 in posteriorem partem inuerso, cù quadam horrenda deformitate, ac do-
 lore maximo; & orasse ipsum Sanctum pro sanitate recuperanda. Qui
 Sanctus, ne aspicere quidem illum voluit sed cum ipsemet Palladius pro
 eo intercederet, respondit ei Sanctus: indignum illum esse tali sanitate, &
 iuste ea pœna puniri : eò quòd post lapsum in fornicationem, Sacrum
 Missæ celebrasset. Quod si vis, inquit sanitatem ei restitui, persuadeas, vt
 nunquam ampliùs Missam celebret. Infirmus iurauit, se nunquam cele-
 braturam: cui S. Macharius: credis esse Deum, cui nihil sit occultum, &
 quem decipere non possis? Cumque ille responderet, se id credere: iussit
 Sanctus, vt peccatum suum confiteretur; & statueret, firmiterque propo-

9
 Serm. 36. ad
 Fratres.
 f. 1. ai. 52. 11.
 g. 2. Cor. 6. 6
 ,,
 ,,
 ,,
 ,,
 ,,
 Serm. 37.
 g. Ephes. 5. 3
 ,,
 ,,
 ,,
 ,,
 ,,
 ,,
 ,,
 ,,
 Tomo. 3.
 tract. 2.
 IO
 Lib. 3. de
 Dialog. 6. 32
 In hist. Lau-
 sianæ. c. 20

*Lib. 1. de
Miraculis.
c. 2.*

neret se nunquam amplius celebraturum. Et tunc Sanctus ei restituit san-
nitatem. Ex quo satis apparet, quanto opere Deus Dominus noster hoc vi-
tium detestetur; cum vel vnica fornicatio sufficiens fuerit causa, cur indi-
gni efficerentur, qui nunquam amplius celebrarent. Nec minus est stupen-
dus, licet eius exitus fuerit lenior, casus, quem refert Petrus Cluniacensis
de quodam alio Sacerdote: qui post lapsum in peccatum carnis, ad cele-
brandum accessit. Cumque sacram hostiam in manibus haberet, ut eam
fumeret, illa euauit; & cum acciperet ad manum calicem, etiam pretio-
sissimus sanguis euauit. Qui tamen etsi ex hoc euentu timore esset per-
territus, sequenti tamen die rediit ad Sacrum celebrandum: euenitque
idem quod prius. Et cum ille adhuc pergeret tertio die celebrare, ut vide-
ret: an Dominus Deus in ira sua contra ipsum persisteret: idem omnino
euenit. Quare ter priuatus est communionem in ipso Sacro, tanquam indi-
gnus tali cibo. Et tunc accessit suum Episcopum, multisque lacrymis pec-
catum suum est confessus, & miraculum quod euenisset, aperuit. Et cum
per multos dies pœnitentiam egisset, abstinens à celebratione: postea et
præsripto sui Prælati accessit ad Missam celebrandam. Et in prima Mis-
sa, quam magna cum deuotione & pietate fecit: cum vellet communica-
re, repente apparuerunt illi tres illæ hostiæ, quæ prius disparuerant, & in
calice similiter inuenit tantam sacri Sanguinis quantitatem, in signum quod
Deus Dñs noster ipsius peccata remisisset. Et sumens omnes tres hostias
totumque sanguinem, duxit in posterum piam valde & sanctam vitam.

*Lib. 2. Dia-
log. c. 5. in
Magno Spe-
culo exem-
plor. Verbo
Communio.
exemp. 9.*

Similem casum refert Cælarus de quodam Sacerdote, qui cum nocte
Natiuitatis proficisceretur ad pagum quendam, ut sacrum in eo celebra-
ret: in ipso itinere incidit in quandam feminam, cum qua carnaliter pec-
cauit; & nihilominus post matutinum officium Sacrum fecit; sed statim
atque consecrationem peregit, euenit ei idem miraculum: aduolans enim
columba quædam sorbuit Sacrum liquorem, qui erat in calice, & hostiam
sacram rostro accipiens auolauit. Et cum postea etiam in aurora celebra-
ret, ac denique in tertio Sacro; idem in omnibus ei euenit. De suo tamen la-
psu vehementer dolens, & præmissa pœnitentia, cum rediit ad sacrum fa-
ciendum, eadem columba rediit cum tribus hostiis, & ex suo rostro eas
in altari collocauit; liquoremque sacrum, quem acceperat, in calicem ipsum
infudit, ut ex hoc facto intelligeretur: Spiritum sanctum, per columbæ
significatum, eos horrere: qui absque puritate communicant: dolentibus
verò, & columbarum instar gementibus, ob admissas culpas, restituere,
quod propter illas amiserunt. De duobus Sacerdotibus carnalibus refer-
tur; quod cum Sacrum Missæ facerent, alterius os, nasus, mentum, & lin-
gua computruerint: ut indicio esset, quantum apud Deum & proximos
opus illud fœterum, ob improbam & scandalosam eius vitam: cum verò

*In eodem
Speculo ver-
bo Missæ.
Exemp. 5.*

alter

alter ad Sacram Aram accederet, prodijt ex ea vehemens quidam ignis, qui manus eius vsque ad ipsos cubitos combussit; in signum ignis luxuriæ, animam ipsius comburentis, ipsumque reddentis indignum, qui Sacram celebraret. De duobus alijs Sacerdotibus valde intemperantibus, & in peccatis gula & luxuriæ effrenibus, etiã refertur: quod cum essent amici intimi, & in eisdem vitijs indiuidui socij: hac ratione fuerint à Diuina iustitia puniti: vt primus repente moreretur: cumque eius socius sequenti die ambularet, audiuit tremendã quandam vocem de sub terra prodeuntem cum horrendis gemitibus, & clamoribus. Ille verò sacerdos timore perterritus signo Crucis cœpit se signare; & resumpto animo, loquentem interrogauit, quis esset? Cui respondit, qui vocem emittebat: ego sum infelicissimus amicus tuus. Et interroganti secundò: quomodo tecum agitur? & cur de sub terra tecum loqueris? tunc tremendo quodam mugitu dixit: væ, væ, væ mihi: quoniam clausit super me puteus os suum, quo responso prolato, tremenda illa vox videbatur summa celeritate magis procul semper recedere, quasi in abyssum descendens. Sed infelicio socius, quem Deus Dominus noster per eam vocem vocabat, & inuitabat ad pœnitentiam, noluit illam facere; sed in deprauatis moribus perstitit; & breui post tempore infelicem obiit mortem; quem idem væ secutum est, quod eius socium; ad eundem enim descendit inferni puteum.

§. II.

HOs & similes alios casus, & horrenda supplicia ostendit diuina misericordia: vt ex alienis malis cautiore efficiamur: ne in seueræ iustitiæ manus incidamus. Nam (vt ait S. Augustinus) si Dominus noster omnia peccata publicè & ad oculum in hac vita puniret, facilè homines cogitarent: nullum post hanc vitam superesse supplicium; quòd si nullum hic puniret, etiã existimarent, Deum nec prouidentiam habere, nec iustitiam exequi. Idèdque quosdam peccatores punit in hac vita; alios verò differt puniendos in altera. Et, vt S. Thomas aduertit, visibilia supplicia solent infligi in initio, quo leges promulgantur. Ac propterea Ananias & Saphira repentina morte fuerunt sublati, quòd violatum votum paupertatis; & in Ecclesia primæua (vt ait Apostolus) a multi eò quòd indignè sanctissimum Sacramentum sumerent: erant infirmi, imbecilles, & multi moriebantur. Nec dubium, quin multæ infirmitates, imbecillitates, & mortes sint etiã nunc pœnæ peccatorum, quæ admittuntur in indigna communicatione, & Sacri celebratione. Tremant itaque improbi Sacerdotes, & nominatim lasciu, & impudici; & studeant statim vitam suam emendare: ne fortè mors repente superueniat; & cadant in profundum inferni. Cla-

Ibidem ver
bo. Gula.
Exemplo. 12

Lib. 1. de
Cinis. c. 8.

Lecl. 7. in
Corint. 11.

41 Corint.
11. 30.

ment

b Psal. 68.
6.
Lib. 26. mo-
al. c. 24.

c. Thren. 3.
53.

d Prou. 23.
27. 81. & c.
22. 14.

e Job. 36. 16.

Duplex ex-
positio vocis
latissimè
f. Isai. 5. 14.

altera expli-
catis.

ment cum Psalmista dicentes: *b non absorbeat me profundum: neq; urgeat super me puteus os suum.* In quæ verba ait S. Gregorius: peccatū esse quali puteum quendam, in quem labitur, qui peccat: & quod peccatum magis accrescit, ac multiplicatur: ita urget os suum, & ita constringit: vt fiat exitus semper difficilior. Et aded potest mala consuetudo percrebrescere, vt obstruatur os lapide obstinationis, & finalis impœnitentiæ, de quo Ieremias: *c lapsa est in lacum vita mea, & posuerunt lapidem super me.* Quamuis autem omnia peccata sint verè huiusmodi puteus: nominatim tamen peccata luxuriæ eam vim habent, iuxta illud Salomonis: *d fouea profunda est meretrix:* hoc enim peccatum nimium adhærescit: vt qui semel laxat habenas, præceps ruat in abyssum tanta obstinatione, vt puteus infernillum deuoret; maneatque solido lapideo muro oclusus, absq; vlla spe inde egrediendi. In hac tamen vita nunquam putei os aded stringitur & vrgetur, vt non sit spes euadendi, si adsit pœnitentia: ed quod infinita sit Diuina misericordia, de qua scriptum est: *e saluabit te de ore angusto latissimè, & non habente fundamenta subter se;* hoc est, si pœnitentiam egeris de tuis peccatis, etiam si graua, turpia, & plurima fuerint: Dominus de angusto illo & amplissimo ore, hoc est inferno te liberabit. Qui latissimus est ad excipiendos peccatores; *f suumq; os absque vilo termino dilatat,* sinusq; suos absq; limite aperit, estq; aded profundus, vt nec fundus nec fundamentum eius inueniri possit. Nec solum à tali angustia & compressione te liberabit; sed etiam educet *latissimè,* hoc est in amplissimam latitudinem ac dilatationem, dilatando scilicet cor tuum ingenti lætitia, in præmium feruentis tuæ pœnitentiæ. Et ideo subiunxit: *requies autem mens tuæ erit plena pinguedine,* cibusque selectis: quia dabit tibi Dominus conscientia quietem & pacem; teque satiabit magna copia ciborum spiritualium, qui dulciores & saporosiores multò sunt cibus carnis: & opulentissima sanctissimi Altaris Sacramenti Mensa præclarissimis, quos Deus habet, cibus plena cedit tibi in vtilitatem: & in ea inuenies solatium, voluptatem, & saturitatem ineffabilem; & nominatim, quia pignus: ibi accipies, quod sis peruenturus ad latissimam Empyreï cœli regionem: vbi assidebis mensis Beatorum, & sumes cibum Diuinitatis: ex cuius visione lætitia repleberis & gaudio æterno. Ne itaque animum despondeas, Sacerdos, si fortè lapsus es in angustum carnalitatibus puteum; sed contende festinanter inde exire per pœnitentiam: Deus enim suam tibi porriget manum, & ex istis angustijs ac periculis te liberabit.

Desere statim perditionis viam, quam tenes: quæ lata valde est, & angusta: lata in suis initijs, pro carne delitijs addicta: per quam propterea multi magna cum voluptate ambulant: sed est tamen spiritui angusta, grauius enim cruciatur peccatis eius, quia exitus habet infelices. Ingre-

dere viam castitatis, & Christianæ perfectionis: quæ angusta etiam est, & lata, quamvis modo contrario. Est enim in principio angusta, propter crucem & carnis mortificationem: est tamen latissima spiritui, propter pacem & gaudiū, quod eā tenentibus largitur Deus. Conijce oculos in mensas, quas tibi Deus præparat in hac & in futura vita: & cum quotidie alsidere possis Sanctissimi Sacramenti mensæ cū cœlesti Principe, studeas ita viuere, vt eius dulcedinem delibes: & mox desipiet tibi, quod hæctenus valde te delectabat: nam gustata spiritus suauitate, statim desipit omnis caro.

CAPVT XII.

OBEDIENTIA AC DILIGENTIA SACERDOTVM IN sciendis & implendis omnibus, quæ ad eorum Ministeria spectant, & quantum adferat detrimentum, obiter & negligenter eadem peragere.

TERTIVM CONSILIVM PERFECTIONIS, in qua eminere debent Sacerdotes, est obedientia suis Episcopis siue Prælati, omnibus decretis, & Ecclesiæ Canonibus exhibenda in iis, quæ ad ipsorum personas, officia, & ministeria spectant: in administratione scilicet Sacramentorum; in Missæ celebratione; in horis Canonici legendis; & in cæteris rebus, quæ pertinent ad honestatem, expensas, & occupationes: quarum fecimus mentionem. Omnes enim tenentur scire leges, & ordinationes ad se pertinentes; easq; magna perfectione exequi: earum enim omnium rationem reddituri sunt in die iudicij. Cogitent dici sibi à Deo Domino nostro illud Deuteronomij: a *Audi Israël ceremonias atq; iudicia, quæ ego loquor in auribus vestris hodie: discite ea, & opere complete.* Ne scilicet explere illa negligas propter ignorantiam, aut obliuionem, aut negligentiam, aut malitiam. Indignus enim Sacerdotio censetur, qui, quæ sui sunt officij ignorat; aut dedignatur explere sicut debet. Ideoque dignus est, cui Dominus dicat: b *Quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne sacerdotio fungaris mihi:* quia scilicet non dedisti operam, vt scires quæ tui essent officij, ego non feram amplius, vt illo fungaris. Quemadmodum euenit filiis Heli, de quibus ait Scriptura: *quod essent filii Belial, nescientes Dominum, neque officium Sacerdotum ad populum:* ideoque non custodiebāt leges, & ceremonias circa sacrificia præscriptas. Ac propterea eos appellat filios Belial, hoc est sine iugo. Sacerdotes enim non agnoscetes Deum, neque sui officij obligationes adimplentes: censentur absque iugo viuere. quia solo suo arbitratu vitam ducunt; & potius videntur Sacerdotes Bel, quod est idolum quoddam, & falsus Deus; quia carent perfectione & vita Sacerdotij, præferentes tantū figuram eius extetnā. At veri Dei Sacerdotes, quorū vita concordat cū sua

†
a Deut. 5.2

b Osee 4.6.

1. Reg. 2. 12.